Mode-ontwerper Ronchi de Cuba

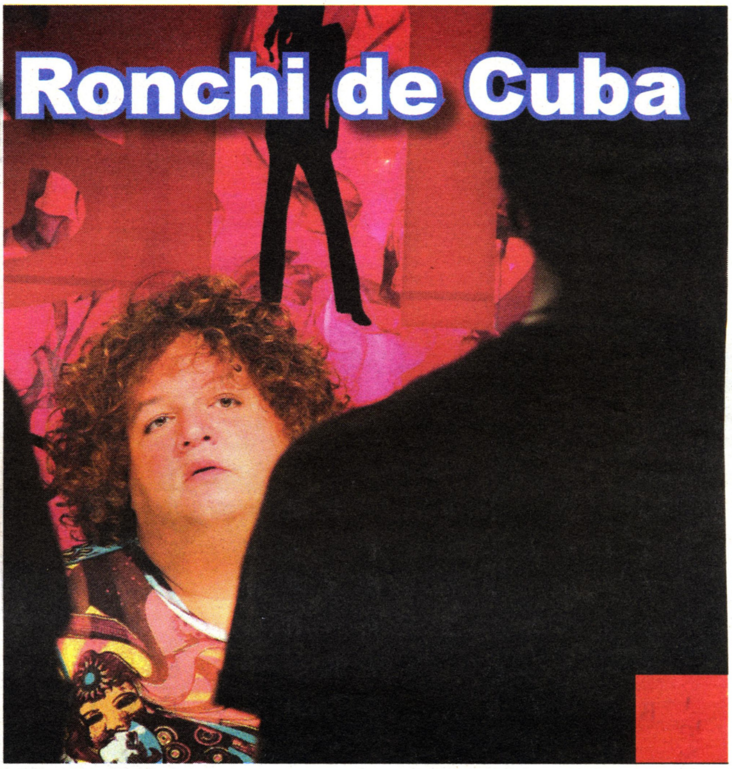

Mode-ontwerper en evenementenorganisator Ronchi de Cuba gaat zijn eigen gang. Hij weet wat hij wil en gaat recht op zijn doel af. Vrijheid om zijn eigen keuzes te bepalen, dat is erg belangrijk voor hem. "Ik ben geen volgzaam type", zegt hij. "Nooit geweest."

Tekst: Anouska Kock

Als tiener was Ronchi, in zijn eigen woorden, 'erg uncool'. Mode interesseerde hem niet. Vogue of Cosmopolitan lagen nog niet op zijn nachtkastje, Calvin Klein en Ann Taylor hingen nog niet ingelijst aan de muur. Een toekomst met modellen en fotosessies leek destijds onwaarschijnlijk.
"Ik kwam pas met mode in aanraking toen ik een modeshow ging organiseren", zegt Ronchi. "Het was een spontaan idee van een schoolvriendin. Voor de grap zei ik 'ja'. We zaten op het La Salle College en vonden het leuk om eens zoiets te doen. Wat mij vooral fascineerde was de showbusiness, het theater... Ik heb daar altijd van gehouden. Ik ben een entertainer, houd ervan om mensen te verrassen."

Als kind had Ronchi al een drang naar expressie, en hij viel op door buitenissig gedrag. Zo ging hij eens kruipend onder de wijde rok van een vriendin een discotheek binnen en liet zich op de dansvloer vallen. Dit soort acties leverden zijn ouders telefoontjes op met adviezen voor drugstesten en therapie, maar Ronchi zegt dat hij gewoon zijn fantasie aan het botvieren was. "Als ik iets in mijn hoofd had, moest ik dat gewoon doen. For the record: drugstesten zijn in het begin ook gedaan, maar altijd met negatief resultaat. Ik geloof niet in drugs, heb ze ook nooit gebruikt. Als je in jezelf gelooft en stevig in je schoenen staat, heb je heus geen drugs nodig."
Na die ene modeshow volgden er meer. "Ik werd steeds ervarener op het gebied van evenementenorganisatie, maar mijn kennis van kleding bleef ver beneden peil. Ik wist niets. Ik kon wel doeken en lakens draperen, wat dat betreft was ik heel creatief, maar ik had nog nooit een kledingstuk ontworpen of genaaid. Ik wist dus wel hoe je een goede show moet organiseren, maar wat een goede jurk was, dat wist ik niet."
Evenmin besefte hij dat mode misschien wel zijn toekomst was. Toen hij voor studie naar de Verenigde Staten vertrok, keerde hij al na twee weken weer terug. Hij wist niet wat hij daar moest studeren.
Terug op Aruba ging hij verder met dat wat hem het meest boeide, namelijk showbusiness en modellen. Kort voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten hadden de zeventienjarige Ronchi en een paar van zijn schoolvriendinnen Knock Out Model Agency opgericht, en hij besloot zich daar volledig op te richten. Twee jaar later werd het de jonge enterpreneur dan toch eindelijk duidelijk: mode was zijn roeping. "Ik was verliefd geworden, op kleding, op mooie stoffen", zegt hij. "Ik ben toen teruggegaan naar Amerika, en heb daar gestudeerd aan het International Fine Arts College in Miami. In 1993 had ik twee diploma's behaald, één voor Fashion Design en één voor Event Production."

De naam 'Ronchi' staat tegenwoordig synoniem aan een heleboel zaken, zoals haute couture, de organisatie van Miss Aruba, Miss Teen en reality tv-show Aruba Model Search, het stylisch werk van de Aruba Sparkling Tour, kledingboetiek Trash by Ronchi en schoonheidsalon Beauty Team, en uiteraard Knock Out Model Agency, dat binnenkort twintig jaar bestaat.
Dat Ronchi zo succesvol is, komt volgens hem voor een belangrijk deel door zijn wilskracht. "Voor mij is het belangrijkste dat ik mijn leven kan inrichten zoals ik dat wil. Vrijheid om mijn eigen keuzes te kunnen maken, om zelf te bepalen wie mijn vrienden zijn. Ik wil niemand benadelen; ik wil niet dat mijn vrijheid ten koste gaat van anderen, dat niet. Maar ik wil wel zélf kunnen bepalen wat goed is en wat niet. Ik wil de vrijheid, zeg maar, om te luisteren naar andermans opinie, maar me niet negatief te laten beïnvloeden, en doen wat ik denk dat goed is."

'Ik weiger me negatief te laten beïnvloeden, ik doe altijd wat ik denk dat goed is'

Hij schrijft zijn zakelijk succes ook toe aan zijn ouders. Zijn moeder is zijn beste vriendin en belangrijkste raadgever. Hij doet niets zonder het eerst met haar te overleggen. Zijn vader leerde hem om onwetendheid te negeren en om destructieve kritiek te negeren. Zijn houding ten aanzien van negatieve mensen heeft hij van zijn vader, zegt hij. "Hij was een echte macho man. Hij sprak niet veel – je kon een bom naast hem afsteken, en nóg bleef hij rustig zijn thee drinken. Maar hij zat bij iedere modeshow op de voorste rij om foto's te maken. De eerste show na zijn overlijden was daarom erg moeilijk voor me. Die plek in de zaal was leeg. Maar nu weet ik dat hij altijd naar me kijkt, vanuit de hemel. En ik weet het, hij is trots op me." Verder is Ronchi erg religieus. "Ik hou van God, en ik weet dat hij van mij houdt. Hij is erg belangrijk voor me."

Momenteel heeft Ronchi het vooral druk met Aruba Model Search, een reality tv-show, waarin kandidaten strijden om de titels Best Male en Best Female Model. De show is zo'n succes dat er plannen zijn voor een spin-off. Oftewel, een soortgelijke show, maar dan voor volslanke modellen. Typisch iets voor Ronchi, die er al geruime tijd voor pleit om het accent in de modeindustrie te verleggen van 'maatje nul' naar 'maatje meer'. Over de nieuwsmakende regel die modehuizen in Madrid en Schotland onlangs invoerden, namelijk het uitsluiten van modellen met een Body Mass Index (BMI) lager dan 18.0, zegt hij: "Op zich is het een goed initiatief. Maar die ondergrens van 18 is nog steeds lager dan de 18.5 van de WHO, de Wereldgezondheidsorganisatie. Maar goed, het is natuurlijk wel een begin."
Wat beschouwt hij als de belangrijkste eigenschap voor een kandidaat bij Aruba Model Search? Hij glimlacht: "Ik heb geen voorkeur. Het verschilt per model. Ik zoek slechts een kleine glinstering. Als ik die vind, kan ik die kandidaat laten stralen."
In december 2007 houdt Ronchi in het Westin hotel voor de tweede maal dit jaar een haute couture runway-show van zijn eigen ontwerpen. Vroeger hield hij deze evenementen zes tot zeven keer per jaar, maar dat gaat niet meer. "Die shows zijn veel werk", legt hij uit. "Alles moet nieuw zijn. Je moet mensen kunnen grijpen. Niet alleen met de kleding, het gaat ook om showelementen. Muziek, decor, enzovoorts. Je moet aan alles denken. Als ik hiermee bezig ben, raast mijn hoofd als een trein. Geweldig vind ik het. Ja, ik hou van mijn werk, anders zou ik er niet dertien tot veertien uur per dag mee bezig zijn."